

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 17 kwietnia 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP

w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy – Irena Sobieska

Sędzia - doradca podatkowy – Iwona Skrok

Sędzia - doradca podatkowy – Michał Kłós

Protokolant - Karolina Żebrowska

po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2019 roku, odwołania obwinionego Pana doradcy podatkowego nr wpisu od orzeczenia Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi z dnia 27 listopada w sprawie sygn. akt SD 223/18, o naruszenie art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.) w zw. z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, poprzez niewykonywanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych doradcy podatkowego i nie uzyskania wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych w okresie rozliczeniowym w latach 2015 – 2016

1. Na podstawie art. 437 § 1, w związku z art. 438 pkt 4 k.p.k. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że na podstawie 64 ust. 2 pkt 3 Ustawy o doradztwie podatkowym wymierza Obwinionemu karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 12 miesięcy,
2. Utrzymuje w mocy orzeczenie Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi w pozostałym zakresie,
3. Kosztami postępowania obciąża Krajową Izbę Doradców Podatkowych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznał sprawę przeciwko doradcy podatkowemu nr wpisu (dalej: Obwiniony), obwinionemu o czyny polegające na nienależyтым wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego, określonych prawem, poprzez naruszenie art. 36 pkt 2 Ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 roku, Nr 41, poz. 213 (dalej: ustawa o doradztwie podatkowym), w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (dalej: Zasad Etyki), poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych doradcy podatkowego i nie uzyskanie wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych w okresie rozliczeniowym w latach 2015 – 2016.

W dniu 4 czerwca 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny KIDP skierował do Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi wniosek o ukaranie za czyn polegający na niewykonaniu obowiązku zawodowego stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego i nie uzyskanie wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych, w okresie rozliczeniowym w latach 2015 – 2016, karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu. Wniosek uzasadniono tym, że po zweryfikowaniu zdobytych punktów kwalifikacji zawodowych w danym okresie rozliczeniowym stwierdzono, iż doradca podatkowy takich punktów w ogóle nie uzyskał. Z informacji przedstawionych przez Rzecznika Dyscyplinarnego wynika, iż Obwiniony w toku postępowania wyjaśniającego nie złożył żadnych wyjaśnień, nie wyraził zgody na ukaranie oraz powtórnie naruszył ww. przepisy ustawy o doradztwie podatkowym i Zasad Etyki.

Orzeczeniem sygn. SD 223/18 z dnia 27 listopada 2018 r. Łódzki Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi uznał Obwinionego winnego zarzucanego mu czynu tj. naruszenia przepisu art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, w związku z art. 4 ust. 2, Zasad Etyki oraz wymierzył mu karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu, na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 4 ustawy o doradztwie podatkowym.

Uzasadniając powyższe orzeczenie Łódzki Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi uznał za udowodnione, iż Obwiniony nie podnosił kwalifikacji w sposób, który obowiązuje członków korporacji. W okresie 2015 – 2016 Obwiniony był zobowiązany uzyskać łącznie 32 punkty kwalifikacyjne (w tym co najmniej 8 punktów za każde z tych lat), jednak żadnych punktów nie uzyskał. Sąd wyjaśnił, że katalog form podnoszenia kwalifikacji jest bardzo szeroki, dodatkowo regionalne oddziały KIDP organizują cykliczne szkolenia i warsztaty (w tym także w formie e-learningu), zatem wykonanie obowiązku nie jest wymogiem nad wyraz uciążliwym do spełnienia. Ostatecznie Sąd stwierdził, że kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu jest dolegliwa, ale odpowiada wadze popełnionego czynu, także z uwagi na wcześniejszą karalność Obwinionego.

Pismem z dnia 24 grudnia 2018 r. Obwiniony złożył odwołanie od wyroku Sądu Dyscyplinarnego nie zgadzając się na zarzucany mu czyn naruszenia obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz na wysokość wymierzonej kary. Obwiniony uznał, że rozliczanie podatków i ZUS 150 podmiotom, przy jednoczesnym nie korzystaniu z ubezpieczenia OC, świadczy o Jego rzetelnym i prawidłowym wykonywaniu zawodu doradcy podatkowego. Zdaniem Obwinionego, o wiarygodności jako doradcy podatkowego świadczy korzystanie z wielu publikacji elektronicznych i książkowych, jak również lojalność klientów. Brak korzystania ze szkoleń Obwiniony usprawiedliwił uciążliwą chorobą nowotworową. Na koniec Obwiniony stwierdził, że orzeczona mu kara jest najwyższą, która może dotyczyć doradcę podatkowego i wniósł o jej zmniejszenie. Dodatkowo zobowiązał się do przestrzegania wszystkich przepisów ustawy o doradztwie podatkowym, w tym o podnoszeniu kwalifikacji zawodowych.

Rozpoznając niniejszą sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych zważył, co następuje.

Wyrok Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi odpowiada prawu, a zarzuty podniesione przez Obwinionego w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do kwestii zarzutu, że Obwiniony nie zgadza się z twierdzeniem o nie podnoszeniu przez Niego kwalifikacji zawodowych oraz, że orzeczona kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu jest zbyt wysoka, Sąd zważył co następuje.

Kwestia rozliczania przez Obwinionego podatków i ZUS dużej liczby podmiotów, przy bezszkodowości w ramach ubezpieczenia OC, a także korzystanie z wielu publikacji elektronicznych i książkowych, nie wypełnia znamion podnoszenia kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki.

Należy mieć na uwadze, że stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych jest jednym z podstawowych obowiązków nałożonych na doradców podatkowych. Ma on na celu zapewnienie należytej staranności w wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego przez osoby wykonujące zawód zaufania publicznego. Zasady Etyki określają w tym zakresie pewne mierzalne minimum – stąd konieczność przedłożenia przez doradców podatkowych dowodów odbycia kształcenia w określonych, precyzyjnie punktowanych formach. Nie wyklucza to jednocześnie możliwości, a nawet obowiązku bieżącego podnoszenia kwalifikacji zawodowych również w innych formach, w tym samokształcenia.

Mając powyższe na uwadze, a także dostępność stosownych informacji dla doradców podatkowych w kwestii obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych, należy stanowisko Obwinionego ocenić jednoznacznie negatywnie. Bieżące rozliczanie podatków, przy jednoczesnym korzystaniu z publikacji elektronicznych i książkowych, nie stanowi podstawy dla oceny, czy spełniony został warunek uzyskania minimum punktowego wskazanego w Zasadach Etyki. Możliwość pozyskania punktów przewidziana jest w bardzo różnorodnych i mało obciążających formach (w tym nawet w formie e-learningów, czy też w formie szkoleń realizowanych poza samorządem doradców podatkowych), co więcej doradca podatkowy ma możliwość pozyskiwania punktów w okresie dwóch lat, co nie jest to nadmiernie uciążliwym obowiązkiem.

Doradca podatkowy ma obowiązek stale ponosić swoje kwalifikacje w formach wynikających z przyjętych Zasad Etyki. Formy te w żadnej mierze nie ograniczają zdobywania wiedzy przez doradcę podatkowego, zwłaszcza gdy szkolenia nie są wystarczające dla wykonywania zawodu doradcy lub nie odpowiadają oczekiwaniom doradcy. Formy wynikające z Zasad Etyki oraz przyjęty system zdobywania punktów za uczestnictwo w szkoleniu, wyznacza jedynie minimum dla wypełnienia wynikającego z ustawy obowiązku dokształcania się. Na marginesie zauważyć należy, że Obwiniony poza wskazaniem faktu codziennego podnoszenia kwalifikacji wymuszonego prowadzoną obsługą klientów nie uprawdopodobnił faktu wypełnienia obowiązku w formach wymienionych w Zasadach Etyki.

WSD nie podziela także stanowiska Obwinionego, że prawidłowe rozliczanie podatków Jego klientów i nie korzystanie w tym zakresie z odszkodowań wynikających z ubezpieczenia OC, może być uznane za wykazanie realizowania obowiązków ustawowych, w tym podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Realizacja obowiązku pozyskania odpowiedniej liczby punktów w danym okresie rozliczeniowym bez wątplenia spoczywa na doradcy podatkowym. Obwiniony nie podjął nawet próby wykazania, że realizował obowiązek podnoszenia kwalifikacji zawodowych w punktowanych formach. Obwiniony obowiązek ten zignorował, co więcej uporczywie go nie wykonuje. Z informacji udzielonych przez Biuro KIDP pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. wynika, że zarówno w poprzednich okresach rozliczeniowych (2013 – 2014), jak i w kolejnych okresach (2017 – 2018), Obwiniony takim obowiązkiem nie sprostał. Ponadto Obwinionemu wymierzano już karę dyscyplinarną za taki sam czyn, który jest przedmiotem niniejszego orzeczenia.

Reasumując, w toku postępowania Obwiniony nie wykazał, iż sprostał obowiązkowi stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Wymierzona kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu jest jednak w ocenie WSD niewspółmierna do wagi popełnionego czynu zatem w tym zakresie orzeczenie zostało uchylone i zmieniono wymiar kary na karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 12 miesięcy.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art 616 §1 pkt 1 k.p.k. oraz §39 Regulaminu Sądów Dyscyplinarnych stanowiących Załącznik do Uchwały Krajowej Rady Doradców Podatkowych nr 1462/2003.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Pouczenie:

Od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przysługuje stronom odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.).